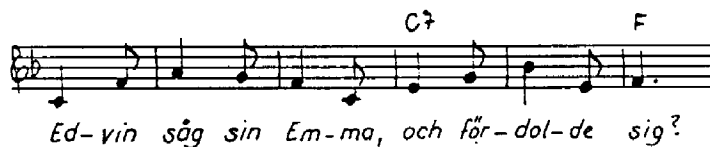
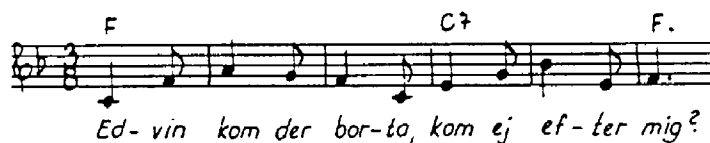


EDVIN KOM DER BORTA



Tyst! jag hör hans stämma:
O! den käns så wäl!
Först med den han trängde
In sig i min själ.
Så bakom mitt fönster
Sjöng han wid vårt tjell:
Nu ej hörd der mera,
Ack! på mången qwäll!

Se! han knyter blommor:
O! han knöt dem förr
Till en krans, hwar morgon
Ny, uppå min dörr.
Nu, sen flera mornar,
Hänger en der än:
Och beständigt falla
Wissna blad af den.

Edvin går der åter:
Ej min Edvin mer.
Nu en ann än Emma
Han sitt hjerta ger.
Kan man ge sitt hjerta,
Sen man en gång gett?
Kan det ges åt flera,
Det, som är blott ett?

Ack jag i min enfald
Trodde honom så:
Trodde när han räckte
Mig sin hand derpå,
Att, om jag än bröte,
Bröt han ej ändå.
Ack! jag, i min enfald,
Trodde honom så!

Jemte wårens blommor
Slog hans kärlek ut.
Jemte wårens blommor
Tog den hastigt slut.
Kanske, när han ser dem
Spricka ut igen,
Kommer han tillbaka
Till sin glömda wän.

Men då skall jag swara:
Jag will älskad bli
Ej blott blomningstiden
(Den är snart förbi!)
Will du ej bli hos mig
Öfwer wintren än:
Flyg då kring som fjäriln,
Och förswinn som den.

Frans Michael Franzén